

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **FAGOFARMA s. r. o.**, Londýnská 730/59, Praha 2, zastoupené advokátem Mgr. Rostislavem Šustkem, Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalované: **Technologická agentura České republiky**, Evropská 1692/37, Praha 6, zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Kroupou, Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2023, čj. TACR/579-6/2022, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2024, čj. 10 A 95/2023 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 12 269,40 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Rostislava Šustka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná (*stěžovatelka*) na základě zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků (*zákon o podpoře výzkumu*) vyhlásila 6. veřejnou soutěž Programu TREND. Žalobkyně se do této veřejné soutěže přihlásila s návrhem projektu FW06010307 – „Rostlinné extrakty a bakteriofágy jako podpůrné SYMBiotikum a FAGOtikum k podpoře zdravého mikrobiomu“. Podstatou sporu je otázka dostatečné míry odůvodnění rozhodnutí o výběrů návrhů projektu podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že je napadené

rozhodnutí o nepodpoření projektu žalobkyně nepřezkoumatelné v části nepřiznání bonifikace.

[2] Odborný poradní orgán provedl odborné hodnocení projektu žalobkyně a stěžovatelka na jeho základě následně vydala rozhodnutí o nepodpoření projektu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila stížností, kterou kontrolní rada stěžovatelky vyřídila tak, že uložila poradnímu orgánu stěžovatelky vypracovat nové hodnocení předloženého projektu. Ten po nově provedeném hodnocení doporučil projekt k podpoře, nicméně navrhl snížit celkové hodnocení projektu o 35 bodů (tj. udělit 162 bodů) oproti hodnocení oponentů (tj. 197 bodů). Podle odborného poradního orgánu totiž žalobkyně nesplnila podmínky pro přiznání bonifikace naplnění cílů Zelené dohody pro Evropu a za řešení projektu ve strukturálně postiženém regionu. Na základě opětovného hodnocení rozhodla stěžovatelka, že projekt žalobkyně nebude podpořen z důvodu nedostatku disponibilních prostředků.

[3] Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou, o které Městský soud v Praze (*městský soud*) rozhodl nyní napadeným rozsudkem tak, že rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo nedostatečné odůvodnění neudělení bonifikace Zelená dohoda pro Evropu, tj. nepřezkoumatelnost části rozhodnutí stěžovatelky.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[4] *Stěžovatelka* napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení a pro nepřezkoumatelnost napadaného rozsudku, způsobenou vadami v řízení před městským soudem, které mají za následek nezákonnost rozsudku. Proto navrhuje jeho zrušení.

[5] Stěžovatelka je přesvědčena, že městský soud nesprávně posoudil přezkoumatelnost rozhodnutí v části bonifikačního kritéria Zelená dohoda pro Evropu. Z komplexního hodnocení všech relevantních dokumentů je prý patrné, proč stěžovatelka bonifikaci nepřiznala. Důvody vyplývají ze všech tří oponentských posudků, Souhrnné hodnotící zprávy zpravodaje, Přílohy č. 4 zadávací dokumentace a dokumentů, na které je v ní odkazováno – Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Evropské radě, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Zelená dohoda pro Evropu (*sdělení o Zelené dohodě*), které dále odkazuje na Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Evropské radě, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Cesta ke zdravé planetě pro všechny, Akční plán EU: „Vstříc nulovému znečištění ovzduší, vod a půdy“. Městský soud však opomenul zásadní skutečnosti, které vyplývají ze zmíněných dokumentů, a proto posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí nesprávně.

[6] Městský soud dále údajně v rozporu se zásadou materiální pravdy nedostatečně zjistil skutkovou podstatu a nevypořádal se řádně s tvrzeními stěžovatelky. Zkoumal-li by totiž podrobně zadávací dokumentaci (zejména sdělení o Zelené dohodě), nedospěl by k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Stěžovatelka v řízení před městským soudem argumentovala rovněž tím, že by ani v případě přiznání bonifikace neměla žalobkyně dostatek bodů pro udělení podpory. Nesouhlasí s tím, že měla sama od sebe zaslat poradníky s bodovým hodnocením, které by soudu umožnily posoudit vliv potenciálního přičtení

pokračování

bonifikace, neboť městský soud ji měl k jejich doložení vyzvat. Jelikož tak neučinil a s tvrzením stěžovatelky se nijak v napadeném rozsudku nevypořádal, zatížil řízení procesní vadou mající vliv na zákonnost rozsudku.

[7] Stěžovatelka konečně upozorňuje na nekonzistentnost rozhodovací praxe městského soudu. V předchozím rozsudku mezi týmiž stranami totiž městský soud zdůraznil, že odůvodnění rozhodnutí podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu může vyplývat z celkové dokumentace k veřejné soutěži. Od tohoto závěru se však městský soud nyní odchýlil, když se nedostatečně seznámil s relevantní dokumentací.

[8] *Žalobkyně* v zaslaném vyjádření zdůrazňuje, že odůvodnění rozhodnutí v žádném případě nemůže vyplývat ze zadávací dokumentace, která pouze stanovuje bonifikační kritéria. Stěžovatelka prý byla povinna v odůvodnění vyložit své základní úvahy a této povinnosti ji nezbavuje ani zvláštní úprava § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu. Podle žalobkyně se oponentské posudky ani Souhrnná hodnotící zpráva zpravodaje nevěnují bonifikačnímu kritériu Zelená dohoda pro Evropu a nejsou tak pro tuto věc podstatné.

[9] K námitce procesní vady žalobkyně zdůrazňuje, že městský soud postupoval správně. Údaj o bodové hranici a pořadníky projektů totiž měly být součástí odůvodnění rozhodnutí, případně správního spisu. Nesouhlasí s tím, že by podklady rozhodnutí (pořadníky) mohly být doplňovány zpětně až po podání správní žaloby, jelikož takový postup odporuje § 75 s. ř. s.

[10] Žalobkyně se vyjádřila také k nekonzistentnosti rozhodovací praxe městského soudu. Je přesvědčena, že předchozí rozsudek taxativně stanovil podklady, ze kterých se adresát rozhodnutí dozvídá důvody rozhodnutí. Součástí tohoto výčtu však není sdělení o Zelené dohodě, na niž se odvolává stěžovatelka.

[11] Proto žalobkyně navrhuje, aby NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou a potvrdil napadený rozsudek.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Jak vyplývá ze shora uvedeného, stěžovatelka uplatňuje tři skupiny námitek. Městský soud (1.) nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost rozhodnutí v části týkající se nepřiznání bonifikace *Zelená dohoda pro Evropu*, (2.) nedostatečně posoudil podklady napadeného rozhodnutí a nevypořádal se s námitkami stěžovatelky, a (3.) napadeným rozsudkem vybočil z dosavadní rozhodovací praxe.

3.1. Městský soud správně určil, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné

[13] NSS považuje za vhodné připomenout, že § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu upravuje speciální způsob rozhodování o podpoře, který lze shrnout následovně:

- Odborný poradní orgán objektivně a nezájatě hodnotí projekty podle vyhlášených pravidel a kritérií veřejné soutěže s přihlédnutím k posudku oponentů.

- Poskytovatel má povinnost na základě podkladů odborného poradního orgánu rozhodnout o výběru návrhů a zveřejnit výsledek.
- Povinnost rozhodnutí písemně odůvodnit má poskytovatel pouze v případě, že se odchýlí od názoru odborného poradního orgánu.
- Poskytovatel musí v každém případě uchazečům zpřístupnit hodnocení jejich projektu včetně zdůvodnění a poskytnutí oponentních posudků.

Uchazeč se tedy dozvídá odůvodnění primárně z odborných pokladů, z nichž vychází poskytovatel při rozhodování o podpoře. Pouze rozhodl-li stěžovatel odlišně od doporučení odborného orgánu, musí tento krok písemně odůvodnit přímo v rozhodnutí. K tomuto pojetí odůvodňování se v napadeném rozsudku správně přiklonil také městský soud (bod 25).

[14] Současně je nutné mít na zřeteli judikaturu zdejšího soudu týkající se nenárokových dotací. V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46 (č. 3324/2016 Sb., body 31 a 32), se rozšířený senát vyjádřil k rozsahu přezkumu rozhodnutí o nenárokových dotacích tak, že *„případný soudní přezkum je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě. Prostor pro uvážení správního orgánu má vždy své limity. Ty jsou buď stanoveny zákonem, nebo si je musí správní orgán vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nemohou například stanovovat diskriminační podmínky, na základě kterých by mělo být rozhodováno. Stejně tak nesmí být excesivní či svévolná aplikační praxe poskytovatelů dotace. Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno.“* Pro posuzovanou věc je podstatné, že rozšířený senát mezi požadavky zákonnosti zahrnul i řádnost odůvodnění rozhodnutí. Při rozhodování podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu je přitom odůvodnění rozhodnutí seznatelné z hodnotící dokumentace jako celku. Zda je rozhodnutí skutečně řádně odůvodněno, je třeba hodnotit v kontextu předem stanovených kritérií, která podle citované judikatury určují rámec pro rozhodování o dotaci.

[15] Stěžovatelka v posuzovaném případě jednoznačně vymezila kritéria pro získání bonifikace Zelená dohoda pro Evropu. V Příloze č. 4 zadávací dokumentace – Hodnotící proces 6. veřejné soutěže programu TREND, podprogram 1, konkrétně uvedla, že *„bonifikace bude udělena, pokud návrh projektu naplňuje zvolený cíl zelené dohody pro Evropu a uchazeči jej dostatečně popsali. Návrh projektu pomáhá transformovat Evropskou unii na spravedlivou a prosperující společnost s moderní a konkurenceschopnou ekonomikou efektivně využívající zdroje, která v roce 2050 nebude produkovat žádné emise skleníkových plynů a ve které bude hospodářský růst oddělen od využívání zdrojů.“* Následně uvedla osm cílů Zelené dohody, které doplnila odkazem na sdělení o Zelené dohodě s jejich podrobnější definicí. Popsaným postupem v souladu s uvedenými judikturními východisky nastavila jasný rámec pro hodnocení, zda návrhy projektů naplnily stanovená bonifikační kritéria, či nikoliv.

pokračování

[16] Omezila-li by se proto stěžovatelka při rozhodování o bonifikaci na konstatování, že projekt žalobkyně splnil/nesplnil takto stanovená kritéria, nebylo by jí z hlediska přezkoumatelnosti možné nic vytknout. To se však v posuzovaném případě nestalo. Ze souhrnné hodnotící zprávy zpravodaje je totiž zřejmé, že doporučil udělit projektu 10 bodů, jelikož splňuje kritérium Zelená dohoda pro Evropu a měl by „*spadat do cíle 5. Životní prostředí bez toxických látek díky ambicióznímu cíli nulového znečištění.*“ Z Protokolu z hodnocení návrhu projektu odborným poradním orgánem však vyplývá, že zaujal ke splnění bonifikačních kritérií odlišné stanovisko a odůvodnil je tím, že „*návrh projektu nesplnil podmínky pro udělení bonifikace za Zelenou dohodu pro Evropu z důvodu, že uchazeči uvádí, že návrh projektu má pouze nepřímý vliv na Zelenou dohodu.*“ Protokol z hodnocení návrhu projektu předsednictvem stěžovatelky obsahuje v této části pouze souhlas se stanoviskem odborného poradního orgánu. Z podkladů tedy vyplývá, že se stěžovatelka v průběhu hodnotícího procesu odchýlila od názoru zpravodaje a nepřiznání bonifikace odůvodnila vadným zněním návrhu projektu.

[17] NSS ze spisu ověřil návrh projektu žalobkyně v části „*Popis naplnění cíle Zelené dohody pro Evropu*“ a dospěl k závěru, že v něm žalobkyně neuvádí, že má návrh projektu pouze nepřímý vliv na Zelenou dohodu. Naopak, v souladu s požadavky zadávací dokumentace popisuje, v čem podle ní projekt naplňuje vybraný cíl Zelené dohody – Životní prostředí bez toxických látek. Ze zadávací dokumentace ani z ostatních navazujících dokumentů navíc není patrné, v čem spočívá nepřímý vliv na Zelenou dohodu. Odborný orgán, jehož názor převzala stěžovatelka, tedy konstatoval, že návrh projektu žalobkyně trpí nedostatkem, který však z návrhu není zřejmý. Jelikož podrobnější vysvětlení, v čem tento nedostatek spočívá, nenalezl NSS v žádném z navazujících dokumentů, je odůvodnění neudělení bonifikace skutečně nesrozumitelné a nedostatečné. NSS se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, který v napadeném rozsudku na základě totožných důvodů konstatoval, že tato část rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelná (body 34-36).

[18] Stěžovatelka se v kasační stížnosti snaží NSS přesvědčit o dostatečnosti odůvodnění, přičemž na podporu tohoto závěru užívá vybrané pasáže z oponentských posudků a souhrnné hodnotící zprávy zpravodaje. Na základě těchto úryvků následně vysvětluje, co myslela nepřímým naplněním bonifikačního kritéria – popis naplnění bonifikace v projektu se neshoduje s definicí vybraného cíle podle zadávací dokumentace a současně je projekt časově nerealistický. Ačkoliv se stěžovatelka snaží dovysvětlit význam stručného odůvodnění, je podle zdejšího soudu zřejmé, že žádnou takovou hlubší úvahu nelze vyčíst z rozhodnutí ani z další hodnotící dokumentace. Rozhodnutí stěžovatelky jednoznačně hovoří o tom, že „*uchazeči uvádí, že návrh projektu má pouze nepřímý vliv na Zelenou dohodu.*“ Stěžovatelka tedy nepřiznání bonifikace odůvodnila nedostatkem ve znění projektu (přestože z jeho obsahu není taková vada nijak patrná), nikoliv pouze nesplněním bonifikačních kritérií, jak se teď snaží zdejší soud přesvědčit. NSS v tomto dává za pravdu žalobkyni, že vybrané úryvky z hodnotících dokumentů jsou bezpředmětné pro prokázání zamýšleného významu odůvodnění rozhodnutí o neudělení bonifikace. Chtěla-li stěžovatelka odůvodnit neudělení bonifikace nesplněním bonifikačních kritérií, měla to v hodnotící dokumentaci srozumitelně vyjádřit. To však podle názoru zdejšího soudu neučinila.

[19] NSS proto vyhodnotil námitku nesprávného právního posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části nepřiznání bonifikace jako nedůvodnou.

3.2. Městský soud nepochybil při obstarávání a posouzení podkladů napadeného rozsudku

[20] Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s povinností vycházet při přezkumu odůvodnění z komplexního hodnocení všech relevantních dokumentů. Pokud by prý dostatečně přezkoumal znění hodnotících protokolů oponentů a sdělení o Zelené dohodě, bylo by mu naprosto zřejmé, že projekt stěžovatelky splňuje cíle dohody pouze nepřímo.

[21] NSS k této připomínce stěžovatelku opětovně upozorňuje, že z odůvodnění jejího rozhodnutí nevyplývá, že by žalobkyni vytýkala pouze nesplnění zvoleného cíle. Nepřiznání bonifikace bylo podle stěžovatelky zapříčiněno tím, že *„uchazeči uvádí, že návrh projektu má pouze nepřímý vliv na Zelenou dohodu.“* Stěžovatelka správně upozorňuje, že je při přezkumu odůvodnění nutné vycházet z rozptýlení odůvodnění do více dokumentů. To však neznamená, že byl městský soud povinen přistoupit na argumentaci stěžovatelky, že uvedenou formulaci zamýšlela ve skutečnosti vyjádřit zcela odlišné odůvodnění. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka odůvodnila neudělení bonifikace nedostatkem ve znění návrhu, který nikterak blíže nespecifikovala, bylo pro posouzení nepřezkoumatelnosti relevantní primárně znění návrhu projektu žalobkyně. Vytýkaná vada z něj však není patrná a ani navazující dokumenty neposkytují jasnou odpověď na otázku, co stěžovatelka zamýšlela *„nepřímým vlivem.“* Městský soud při konstatování tohoto závěru správně vycházel z návrhu projektu a hodnocení odborným orgánem. Nelze tedy přisvědčit stěžovatelce, že by soud řízení zatížil vadou nedostatečného seznámení se s podklady rozhodnutí.

[22] Městský soud prý dále pochybil, konstatoval-li v napadeném rozsudku, že stěžovatelka nepředložila žádné důkazy k podložení tvrzení o irelevanci případného přiznání bonifikace na získání podpory (bod 37). Stěžovatelka uvádí, že potřeboval-li městský soud k řádnému přezkumu jejího tvrzení pořadníky s konkrétním počtem bodů, měl ji k jejich doložení vyzvat.

[23] NSS předně považuje za nutné připomenout, že v řízení o žalobě proti nezákonnému rozhodnutí má žalobce podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. povinnost jako součást žaloby uvést, *„jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést.“* Tvrdila-li proto stěžovatelka v reakci na podanou žalobu, že ani po přičtení bodů za splnění bonifikace by žalobkyně na podporu nedosáhla, mohla a měla toto tvrzení doložit důkazy v podobě pořadníků s bodovým hodnocením. Požadavek takového míry procesní aktivity nemůže být pro stěžovatelku nikterak překvapivý. Zvláště v situaci, kdy stěžovatelka věděla, že informace o bodovém hodnocení nejsou součástí správního spisu, a využila možnosti vyjádření i dupliky k žalobě a hodlala-li proto argumentaci žalobkyně vyvrátit, nic ji nebránilo, aby tak učinila již v řízení o žalobě.

[24] Zmiňované pořadníky stěžovatelka předložila až jako přílohu kasační stížnosti. V souladu s principem koncentrace řízení podle § 109 odst. 5 s. ř. s. však zdejší soud nemůže k tomuto důkazu přihlížet. NSS totiž ve své konstantní judikatuře zdůrazňuje, že *„koncentrace řízení spolu se zásadou dispoziční přispívají k rychlému a efektivnímu rozhodování správních soudů, a tím k účinné ochraně veřejných subjektivních práv, která je jejich blavním úkolem. Uvedené zásady rovněž přispívají k racionalizaci a efektivnosti řízení před správním soudem tak, aby nedocházelo k jeho zbytečnému prodlužování, a to například*

pokračování

dodatečným předkládáním dalších tvrzení, názorů a důkazů, které mohly být bez větších obtíží účastníky řízení uplatněny již dříve“ (viz rozsudek ze dne 19. 3. 2025, čj. 7 Afs 247/2024 - 36, bod 30). V nyní posuzované věci se jedná přesně o takový případ. Stěžovatelka mohla bez větších potíží předložit tabulku s bodovým hodnocením již v řízení před městským soudem, čímž by doložila tvrzení o zanedbatelném významu bonifikace pro šanci žalobkyně obdržet podporu. Jelikož tak neučinila, neunesla důkazní břemeno. Tuto vadu přitom nelze zhojit až v řízení o kasační stížnosti.

[25] NSS proto uzavírá, že městský soud si obstaral dostatečné podklady a nepochybil při jejich posouzení. Také tato kasační námitka je nedůvodná.

3.3. *Rozhodovací praxe městského soudu není nekonzistentní*

[26] Nekonzistentnost v rozhodování spatřuje stěžovatelka v rozporném přístupu k přezkumu rozhodnutí v napadeném rozsudku a v rozsudku městského soudu ze dne 16. 1. 2025, čj. 15 A 15/2024 - 71, kde byli stejní účastníci řízení. Ve zmíněném rozsudku městský soud zdůraznil, že odůvodnění rozhodnutí podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu se rozkládá do více hodnotících dokumentů. V nyní posuzované věci se prý však městský soud od tohoto závěru odchýlil, jelikož při soudním přezkumu odůvodnění nedostatečně zhodnotil obsah dalších dokumentů, z nichž by bylo skutečné odůvodnění patrné. Žalobkyně se proti této námitce ve vyjádření ohradila, jelikož městský soud označil dokumenty, z nichž vyplývá odůvodnění rozhodnutí. Sdělení o Zelené dohodě však městský soud neuvedl a výčet nelze o tento dokument rozšířit.

[27] Předně je třeba zmínit, že napadený rozsudek bezesporu stojí na stejných závěrech jako stěžovatelkou zmíněný rozsudek čj. 15 A 15/2024 - 71. Městský soud totiž v napadeném rozsudku výslovně zdůrazňuje, že se odůvodnění podle zákona může rozkládat do více dokumentů (bod 25). Z nastíněných východisek nevykročil ani při posuzování přezkoumatelnosti odůvodnění nepřiznání bonifikace, jelikož vycházel z Protokolu z hodnocení návrhu projektu poradním orgánem, návrhu projektu žalobkyně a zadávací dokumentace (body 33 a 34). Jak již NSS uvedl výše, výtka stěžovatelky se vztahovala pouze ke znění návrhu projektu a městský soud správně konstatoval, že ani z ostatních dokumentů nebyly patrné skutečné důvody neudělení bonifikace. Popsanému postupu tedy nelze z pohledu konzistentnosti rozhodovací praxe nic vytknout.

[28] NSS dále považuje za důležité reagovat na mylnou námitku žalobkyně, že i kdyby bylo v zadávací dokumentaci popsáno, co je myšleno nepřímým naplněním cíle Zelené dohody pro Evropu, nebylo by to pro posouzení této věci relevantní. Již výše totiž zdejší soud uvedl, že pro vyslovení závěru o dodržení požadavků na řádné odůvodnění jsou podstatná předem stanovená kritéria. Ve specifických podmínkách zákona o vědě a výzkumu je při jednoznačném stanovení bonifikačních kritérií dostatečné, konstatuje-li poskytovatel pouze jejich nesplnění. Takový způsob odůvodnění totiž umožňuje přezkoumat správnost závěru o nenaplnění kritérií a nepřiznání bonifikace. Není tedy pravda, že by předem stanovená kritéria v zadávací dokumentaci byla zcela bez významu.

[29] NSS je proto přesvědčen, že oba rozsudky vedle sebe stojí. Městský soud v nich jednoznačně konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí se tříští do více dokumentů,

a od tohoto závěru se neodchýlil ani v nyní posuzované věci. Výčet těchto dokumentů, který poskytl v rozsudku čj. 15 A 15/2024 - 71, nic nemění na tom, že z pohledu přezkoumatelnosti rozhodnutí jsou relevantní předem stanovené podmínky v zadávací dokumentaci, které umožňují ověřit jejich splnění/nesplnění. Ačkoliv bylo v obou případech rozhodnuto rozdílným výrokem, městský soud zcela správně vytyčil principy odůvodňování rozhodnutí podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu a v obou rozsudcích se jich držel. Rozdílnost případů totiž spočívá v tom, že zatímco v prvním rozsudku městský soud určil, že bonifikační kritéria byla dopředu jasně stanovena a v rozhodnutí bylo srozumitelně konstatováno jejich nesplnění, v této věci nebylo z rozhodnutí stěžovatelky zřejmé, proč bonifikační kritérium nepřiznala. Také tato námitka proto není důvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] Stěžovatelka v řízení neměla úspěch, a proto ji nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má vůči stěžovateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před NSS. Podle § 57 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení představují zejména zaplacené soudní poplatky, odměnu zástupci žalobkyně a jeho hotové výdaje.

[32] Žalobkyně (resp. její zástupce) k výzvě NSS správně vyčíslila náklady řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti. V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce žalobkyně dva právní úkony, a to převzetí právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepsání a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 4620 Kč za každý úkon. Náhrada hotových výdajů činí 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkové náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tak činí 12 269,40 Kč včetně DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu